

Full Informatiu

GRECO, El
La Resurrección
1596-1600 • Museo del Prado, Madrid

LA PASQUA CRISTIANA REDIMEIX L'HOME CAIGUT EN EL PECAT

Sense la Pasqua Cristiana la nostra naturalesa humana no té cap consistència raonable.

L'ésser humà està creat per l'infinit, i cap realitat humana podrà satisfer la seva capacitat de felicitat i plenitud que el seu cor desitja i anhela.

L'home no és únicament una massa de carn, formada per l'aparell respiratori, circulatori, digestiu i tenint un teixit de cèl·lules, de vasos sanguinis i el sistema nerviós, de cervell i de cor que es mou al compàs d'uns ressorts màgics que el posen en moviment; sinó que té una vitalitat interior que forma part de la seva naturalesa humana i que anomenem ànima o esperit. Podríem dir que el cos és l'estoig que conté un tresor inapreciable que és la part espiritual, és a dir, que no està formada de matèria. Matèria i Esperit, Cos i Ànima segons la definició clàssica, componen l'Ésser Humà que pensa, que estima, que camina, que cerca incansablement descobrir el sentit de la seva existència.

Que la Divinitat del Fill de Déu hagi pres la nostra naturalesa, en tot igual a nosaltres menys en el pecat sobrepassa la nostre capacitat de sorpresa i admiració. L'home és massa important als ulls de Déu, ja que som obra de les seves mans, per a que el Senyor ens marginés per sempre allunyant-nos del seu amor.

La imprompta que Déu ha posat en la nostra naturalesa humana de crear-nos a la seva Imatge i Semblança no podia quedar enfonsada per sempre com a conseqüència del pecat original.

Tornar a crear l'home no era el més convenient, però sí recuperar-lo de nou per mitjà de la intervenció divina en l'Encarnació del Fill de Déu fet Home. La obra salvífica de la Redempció de l'home arriba a la seva plenitud en la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist, vertader Déu i vertader Home.

En el fet transcendental de la seva Resurrecció de entre els morts, Déu recrea de nou l'home caigut en el pecat i regenerat per la Gràcia del Baptisme. L'home creat per a Déu per a gaudir de la Vida Eterna, recupera amb escreix la seva dignitat primera que és elevada a la Vida Sobrenatural com a fill adoptiu de Déu i hereu de la Vida Eterna, temple de l'Esperit Sant, membre del Poble de Déu que camina cap a la casa del Pare i germà de Jesucrist.

La Resurrecció de Jesucrist entre els morts porta el segell de la seva Divinitat i és garantia de la seva obra salvífica que es realitza per mitjà de l'Església estesa arreu del món; i aquesta obra salvífica de Jesucrist fa que l'home trobi sentit a la seva vida sobre la terra que és conèixer, estimar i servir al Senyor en aquest món i servir-lo, després, per sempre en l'altre.

*Pare Andreu Mª Guim, O.Carm.
Rector*

LA RESURRECCIÓN EN LA LITURGIA CARMELITA

La Orden del Carmen ha tenido rito propio desde el siglo XIII. El llamado Rito Carmelitano procede de la liturgia, de origen galicano, que se celebraba en la iglesia del Santo Sepulcro (Anástasis) de Jerusalén.

Aquella basílica, a principios del s. XIII, estaba regentada por los Canónigos Regulares de San Agustín, procedentes de Francia. De esta familia religiosa era el Patriarca San Alberto de Jerusalén, quien dio a los Carmelitas la "Formula Vitae" (Regla) en el año 1207.

El Carmelo de la antigua Observancia mantuvo dicho rito hasta el año 1972.

El rito carmelitano a lo largo de los siglos fue perdiendo parte de su esplendor y vigor expresivo hasta quedar suprimido. Parte de éste hecho se dio por la parroquialización, que la iglesia nos pidió ya antes del Vaticano II.

Una de las características más eminentes del rito carmelitano, por haber nacido en la iglesia de la Resurrección del Señor, era justamente celebrar con máxima solemnidad este acontecimiento fundamental de nuestra fe cristiana: la Resurrección!

El rito carmelita concluía el año litúrgico, el domingo antes de Adviento, con la Conmemoración Solemne de la Resurrección del Señor.

La liturgia eucarística y el oficio de las horas estaban completamente relacionados con la Pascua. Se puede decir que era una renovación de la Pascua, celebrada al final del año litúrgico.

A lo largo de todo el año la resurrección ocupaba un lugar importante en la oración litúrgica de los Carmelitas. Diariamente, al rezar las vísperas y los maitines (Oficio de lecturas), se hacía memoria de la Resurrección.

Desde los s.XIII al XVI estas celebraciones tuvieron gran fuerza en toda la Orden.

En el s. XVII, en la Reforma Turonense, hay vestigios importantes de esta espiritualidad resurreccional del Carmelo.

Tras la Contrarreforma se va diluyendo esta visión luminosa, propia de la liturgia carmelita de la resurrección, en pro de una liturgia, digamos, más sombría y severa.

El eminente liturgista carmelita alemán Siberto de Beek, en 1312, escribió el famoso "Ordinal", donde se encuentra codificada toda la liturgia del Rito Carmelitano del Santo Sepulcro de Jerusalén.

También a principios del s. XIV el gran teólogo carmelita inglés John Baconthorp escribió la obra "Laus Religionis Carmelitanae", donde dice que los carmelitas, con sus capas blancas prefiguran místicamente la gloria y el esplendor del don de la Resurrección.

Por tanto, junto con toda la tradición mariana del hábito carmelita también se contemplaba este aspecto de la resurrección de Jesucristo.

La liturgia Carmelita era en esencia una liturgia resurreccional en que no sólo se hacía referencia a la Resurrección de Jesús sino también a la Resurrección de los hombres después de su muerte.

El Carmelo celebraba la Pascua y la Commemoratio Solemnis Resurrectionis Dominicae, al final del año litúrgico.

Fruto de ésta celebración nació. En el s. XIV, otra Commemoratio Solemnis, la de la Virgen del Carmen, el 16 de julio.

Fr. Jordi Mª Gil Costa, O. Carm.

ASPECTES CARMELITES

EL SILENCI, aquest aspecte humà, cristià Carmelità que el poso com l'aspecte Carmelità d'aquest Full Informatiu de Setmana Santa Pasqua. El silenci no té gaire bona premsa en el nostre temps, en el qual les presses, els sorolls, l'excés d'informacions i d'imatges a tot arreu fan difícil aquest valor tan necessari com escàs i devaluat en el nostre temps.

Però actualment la seva absència o "mala premsa" no li treu la seva gran importància. Tots sabem la seva notorietat per la vida espiritual, si hi ha silenci el "marro" del nostre interior de la nostra vida es posa al fons del nostre interior de la nostra vida, els sorolls interiors baixen i som més conscients de tota la nostra realitat podem trobar-nos més amb Déu, per que Déu es manifesta bàsicament des de el silenci sobretot interior.

En carmelita, aquest es un aspecte present en tota la nostra espiritualitat, des de les nostres arrels procedents del profeta Elies, en tot el seu itinerari bíblic, en els primers carmelites que l'imitaven al Mont Carmel, en els seus Sants, grans mestres de vida Espiritual en els que aquesta virtut ha estat molt present.

Anant al nostre document normatiu i referent, "La Regla del Carmel" ens diu citant l'antic Testament; "...en el silenci i l'esperança rau la nostra fortalesa". I També; "el silenci és el culte a la justícia". Nosaltres tots plegats com a parroquians i com a Família Carmelita abrasem-lo tot sovint ens acostarà a nosaltres mateixos i sobre tot a Déu.

Estem pràcticament a la Pasqua, en tot aquest temps de quaresma que ja acaba, El silenci, tindria d'haver estat molt present per ajudar-nos en la vida interior en aquests quaranta dies de preparació, però encara hi ha dos dies ja en el tridu pasqual, que són per viure'ls a fons com són Divendres i Dissabte Sant, en els quals aquest silenci ens posa molt de cara als misteris que celebrem i ens posa ja als peus de la pasqua per viure-la a fons.

Que aquest do Cristià i també de profunda tradició Carmelita ens ajudi sempre i especialment en aquest temps que vivim.

¡Bona Pasqua a Tohom!

P. Josep López Villalba O.Carm

LA PASQUA, VIURE-LA I COMUNICAR-LA

Diuen que Sant Serafí de Sarov durant la cinquantena de Pasqua saludava als qui a ell s'apropaven amb la frase: "**la meua alegria, el Crist, ha ressuscitat!**". Doncs sí, era un missatger que anava intentant encomanar a tothom, aquesta l'alegria de la Pasqua. Fixem-nos, però, germans que aquest anunci ha sigut com una cadena fins arribar a nosaltres, i que pel que a nosaltres ens toca no l'hem de trencar. Els primers en anunciar la resurrecció del Senyor foren els àngels a les dones, aquestes als apòstols, ells a la gent del seu poble, i els cristians l'anaven passant els uns als altres fins arribar als nostres dies.

Pensem que la Pasqua és una festa tant gran i extraordinària que la celebrem cada diumenge de l'any, i sempre que oïm missa ens comuniquem la joia de la resurrecció de Crist en dar-nos la pau: "**la pau del Crist ressuscitat...!**"

Més, és realment veritat que la Pasqua ens alegra, la vivim i l'encomanem? Per encomanar la Pasqua l'hem de viure plenament, la vivim en profunditat? Amics, fem un pas enrere: com hem viscut la Quaresma? Tots sabem que aquesta "dona" tant vella però profunda i punyent ens presenta i ens endinsa en un desert de conversió a fi de viure plenament la Pasqua de Jesús. El nostre desert quaresmal, tal vegada ha sigut com un passeig planer d'esplai? O, n'hem sortit d'ell, després de quaranta dies, amb una autèntic canvi del cor i de vida? si és així podrem tornar a la casa del Pare bondadós amb el cor fet bocins i, demanant perdó, poder seure a taula i celebrar amb Ell la pròpia Redempció victoriosa.

Mireu bons amics, hem acabat, ja, el temps quaresmal d'enguany, però abans de l'esperada victòria, (**victòria?** això depèn de la pròpia fe i esmena de vida que hàgim fet) però si algú no ha fet res o el mínim, encara tenim tres dies previs a l'esmentada victòria: dijous, divendres i dissabte sants... tres dies de pregària, de reflexió i de silenci.

La meua reflexió ara es remunta en el temps autèntic de Jesús i em pregunto com Maria, la mare, passaria aquests tres dies. El dijous ajudaria a preparar el sopar de la pasqua que, per tots els del cenacle, ja va ser la Pasqua Nova. El divendres va acompanyar, colpida de dolor i angoixa, el seu fill fins al Calvari i allà, espiritualment, també quedà clavada a la creu del propi Fill Redemptor; més el dissabte..., me l'imagino dintre la solitud de la seva humil cambra pregant, esperant amb fe i amb serena expectació, malgrat una llàgrima anava relliscant per les seves galtes, el compliment de la promesa; i penso tanmateix que quan va despuntar la primera espurna de llum de l'alba d'aquell diumenge, la cambra de Maria quedà tota resplendent i en mig de tanta resplendor la Mare es trobà dolçament embolcallada entre el braços del seu Fill ressuscitat.

Oh, joia immensa! Oh joia pura!

Germans, la Pasqua ja és aquí, anunciem-la!!!

germà Carles M^a LLoig, carmelita

PRIMERES COMUNIONS

Enguany la celebració de la Primera Comunió, es farà el diumenge dia 29 de maig, a la 1 del migdia, serà el diumenge després de la celebració de la festa de nostra santa Patrona, Santa Joaquina de Vedruna.

Els nens i nenes que estan fent el segon curs de catequesi rebran per primera vegada el Sagrament de la Comunió, i entraran a formar part conscientment de l'església.

És un grup reduït, són nens i nenes que han volgut trobar-se amb Jesús ressuscitat, celebrant amb tota la Parròquia aquesta festa tan especial i única. Només es fa la Primera Comunió una vegada, altres sagraments podem rebre'ls moltes vegades, alguns més d'una, però la primera comunió és única. Aquest es el sentit que intentem donar-los-hi des de la catequesi, els preparam perquè visquin aquest dia amb la solemnitat que correspon al fet que Jesucrist mateix entri a formar part de la nostra essència, la transformació del pa i el vi en el cos i la sang de Crist a l'eucaristia és no un símbol, sinó una realitat, Jesús en el moment de la consagració s'encarna en el pa i el vi, realment, de tal manera que quan combreguem nosaltres mateixos ens fem un amb Crist, per això es tan important que els nens entenguin el que fan el dia de la seva primera comunió.

Els catequistes volem que els nens entenguin que els regals i la festa amb els familiars i amics, es molt important perquè celebrem que Jesús ha entrat a casa nostra, a dins nostre, que és el que realment importa. Si no tinguéssim festa ni regals, la comunió no seria menys important, ni menys festa.

Aprofitem aquesta finestra que ens brinda el full parroquial, per convidar tots els feligresos a compartir amb nosaltres aquest dia tan especial d'uns nens que el dia de demà, seran els pares i mares d'altres nens que també, si Déu vol, faran la primera comunió a la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna. Voldríem també amb aquestes ratlles, fer-vos recordar el dia de la vostra primera comunió, alguns vam tenir una festa fantàstica, d'altres no tant, però tots vam deixar per primera vegada que Jesús és fes un amb nosaltres, que és la millor festa a la que pot aspirar un cristià, per això os convido a tots els nens i nenes que fareu la Primera comunió i a les vostres famílies a que no deixeu que aquesta sigui la primera i la última, sinó que sigui la primera de moltes.

La pau de crist entri en els vostres cors.

L'equip de catequistes

DE LA HUMILDAD

San Clemente Romano, en una carta a los Corintios, les dice: « Seamos, pues, humildes, hermanos, deponiendo toda jactancia, ostentación, insensatez y arrebató de ira, y cumplamos lo que está escrito. Dice en efecto, el Espíritu Santo: No se gloríe el sabio en su sabiduría, sino que el que se gloríe, gloríese en el Señor, para buscarle a él y para practicar el juicio y la justicia».

Cuando se habla del evangelio revelado a los pequeños se está haciendo referencia a los sencillos y a los humildes, en contraposición a sabios e inteligentes que suelen ser soberbios y engreídos. Pensemos que la cúpula de un gran edificio puede elevarse majestuosa gracias a la profundidad y fortaleza de los cimientos

que la sustentan y que pasan inadvertidos. El mismo valor que tienen las raíces de un gran árbol, enterradas en lo profundo de la tierra, gracias a las cuales la copa es frondosa y el fruto es sabroso y abundante. Porque los árboles se nutren por sus raíces.

Con toda razón san Agustín nos puede decir que es mejor un pecador humilde que un justo soberbio. De ahí que la humildad nos libre de desear que los otros nos estimen, que nos honren, que nos aplaudan, que nos alaben, de ser preferidos a los demás o triunfar a toda costa. A esto ayudará la compunción y la pequeñez.

A. Arias

CULTES DE SETMANA SANTA

dia 15, divendres:

després de la missa vespertina, a la cripta, (20.30h.)
celebració del perdó (penitencia comunitària).

dia 16, dissabte:

a les 19h. **benedicció i processó de Rams** en el pati del col·legi de les MM. Concepcionistes (c/ de la Torre). A continuació processó i missa vespertina a les 20h.

dia 17, diumenge:

diada de Rams; benedicció dels rams a la missa d'11

a les 12 en punt, a la plaça Manyé i Flaquer

benedicció solemne dels Rams i Palmes, a continuació processó fins a la Parròquia i missa pròpia de la festivitat.

(en aquest dia queda suprimida la missa de la 1 del migdia)

21, 22 i 23 dijous, divendres i dissabte Sants:

a 2/4 de 9 del matí res de l'Ofici de Lectura i Laudes
(a la cripta de la Parròquia)

dia 21, dijous sant:

vespre, a les 20h. celebració de la **Cena del Senyor**, trasllat del Santíssim al monument i, a continuació, adoració i vetlla davant el Santíssim fins a la mitja nit.

dia 22, divendres sant:

a les 12h. del migdia meditació del camí del Calvari **-Via Crucis-**
pels carrers de la Parròquia. tarda, a les 17h.

Acció Litúrgica de la Passió i mort del Senyor.

dia 23, dissabte sant:

a les 22h. **Vetlla Pasqual** que s'iniciarà en el pati del col·legi Poeta Foix en el c/. d Sant Guillem.

dia 24, diumenge Pasqua de Resurrecció:

celebració de l'Eucaristia a les 11, 12 i 13h. (com tots els diumenges).

SANTA I JOIOSA PASQUA PER A TOTS

Donacions per la Parròquia:

"La Caixa" 2100-3262-17-2100339546